

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 52

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 23 ianuarie 2013

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 890 din 25 octombrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. 1 din Codul de procedură civilă	2-3	22.	— Hotărâre privind stabilirea prețului de achiziție a gazelor naturale din producția internă pentru piața reglementată de gaze naturale	12-13
Decizia nr. 942 din 13 noiembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (3) lit. a) și ale art. 24 alin. (1) teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite	3-5	23.	— Hotărâre pentru stabilirea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată	13
Decizia nr. 944 din 13 noiembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (8) teza întâi din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat	6-8	DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
Decizia nr. 947 din 13 noiembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă	8-9	78.	— Decizie privind eliberarea domnului Teodor Gheorghe Negruț din funcția de secretar de stat la Ministerul pentru Societatea Informațională	14
ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI				
5. — Ordonanță privind stabilirea unor măsuri speciale de impozitare a activităților cu caracter de monopol natural din sectorul energiei electrice și al gazului natural	10-11	79.	— Decizie pentru numirea domnului Vasile Costea în funcția de secretar de stat pentru relația cu Parlamentul, informare publică și creșterea calității vieții personalului, la Ministerul Apărării Naționale	14
6. — Ordonanță privind instituirea unor măsuri speciale pentru impozitarea exploatării resurselor naturale, altele decât gazele naturale	11-12	80.	— Decizie privind eliberarea domnului Răzvan Teohari Vulcănescu din funcția de secretar de stat la Ministerul Sănătății	15
		81.	— Decizie privind numirea domnului Răzvan Teohari Vulcănescu în funcția de subsecretar de stat la Ministerul Sănătății	15
		82.	— Decizie pentru numirea domnului Adrian Pană în funcția de secretar de stat la Ministerul Sănătății	16
		★		
		Rectificări		16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 890

din 25 octombrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. 1 raportat la art. 261 alin. 1 pct. 7 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Micro-Top Consulting” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 18.099/3/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 771D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 martie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 18.099/3/2010, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. 1 raportat la art. 261 alin. 1 pct. 7 din Codul de procedură civilă.**

Excepția de neconstituționalitate a fost invocată de Societatea Comercială „Micro-Top Consulting” — S.R.L. din București, ca urmare a ridicării din oficiu de către instanța a excepției tardivității recursului cu prilejul judecării unei cauze având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe civile.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că dispoziția legală criticată este neconstituțională, întrucât prin această prevedere se creează o inegalitate în fața legii între participanții la procesul civil, respectiv între judecătorul care a pronunțat o hotărâre fără observarea formelor legale, prin neprecizarea în dispozitivul sentinței a termenului special de recurs, și justițiabilul care formulează recursul peste termenul special de recurs, dar în interiorul termenului general.

Autorul mai susține că eroarea din actul judecătorului care emite o sentință cu neobservarea formelor legale, respectiv fără precizarea termenului special de recurs, este pardonabilă și anulabilă în mod condiționat numai dacă se face dovada unei vătămări aduse și care nu ar putea fi înlăturată decât prin anularea sentinței, în condițiile în care persoana vătămată ar fi avut obligația să cunoască și să aplice legea cu privire la termenele speciale de recurs. În contra acestui tratament, recursul formulat de justițiabil peste termenul special de recurs, care nu i-a fost adus la cunoștință prin dispozitivul hotărârii recurate, dar în interiorul termenului general de recurs, este tardiv și, pe cale de consecință, lipsit de efecte, indiferent dacă

declararea recursului peste termenul special de recurs produce sau nu vreo vătămare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, iar prevederea legală criticată de autorul excepției nu încalcă dispozițiile constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 103 alin. 1 raportat la art. 261 alin. 1 pct. 7 din Codul de procedură civilă. Însă, potrivit mențiunilor cuprinse în înscrisul prin care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, precum și încheierii de sesizare a Curții Constituționale rezultă faptul că obiect al controlului de constituționalitate îl constituie prevederile art. 103 alin. 1 coroborat cu art. 261 alin. 1 pct. 7 din Codul de procedură civilă, dar, din argumentele autorului, reiese că raportarea la art. 261 alin. 1 pct. 7 din Codul de procedură civilă, care prevede că hotărârea se dă în numele legii și va cuprinde „[...] *calea de atac și termenul în care se poate exercita*”, reprezintă, de fapt, un argument în sensul susținerii criticii de neconstituționalitate ce vizează în realitate numai art. 103 alin. 1 din Codul de procedură civilă. Prin urmare, art. 261 alin. 1 pct. 7 din Codul de procedură civilă nu face obiect al controlului de constituționalitate, Curtea urmând a se pronunța numai cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 103 alin. 1 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: „*Neexercitarea oricărei căi de atac și neîndeplinirea oricărui alt act de procedură în termenul legal atrage decăderea afară de cazul când legea dispune altfel sau când partea dovedește că a fost împiedicată prin-o împrejurare mai presus de voința ei.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție ale art. 16 privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile art. 103 din Codul de procedură civilă reglementează instituția decăderii ca modalitate de stingere a unui drept procedural care nu a fost exercitat în termenul prevăzut de lege. Neformularea cererii de repunere în termen

și neîndeplinirea actului înăuntrul termenului de 15 zile de la încetarea împiedicării atrage aplicarea sancțiunii decăderii.

Potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, „Sunt neconstituționale prevederile actelor [...] care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției”, alin. (3) al aceluiași articol stabilind că instanța constituțională „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”.

Astfel, motivul de neconstituționalitate invocat nu privește textul de lege criticat, ca atare, ci aplicarea acestuia, aspect care, potrivit art. 2 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, excedează competenței instanței de contencios constituțional.

Așadar, aspectele invocate de autorul sesizării de neconstituționalitate vizează probleme de interpretare și aplicare a reglementărilor criticate la litigiul concret dedus judecării.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 103 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Micro-Top Consulting” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 18.099/3/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 octombrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 942

din 13 noiembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (3) lit. a) și ale art. 24 alin. (1) teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990 privind protejerea populației împotriva unor activități comerciale ilicite

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (3) lit. a) și art. 24 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 12/1990 privind protejerea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, excepție ridicată de Societatea Comercială „Wilverton Enterprises Limited” — S.R.L. din Nicosia, Cipru, în Dosarul nr. 18.227/55/2010 al Tribunalului Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigiul de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.130D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, făcând trimitere la jurisprudența Curții Constituționale și arătând că nu au intervenit elemente noi, de natură a justifica modificarea acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 iunie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 18.227/55/2010, **Tribunalul Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigiul de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (3) lit. a) și art. 24 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 12/1990 privind protejerea populației împotriva unor activități comerciale ilicite**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Wilverton Enterprises Limited” — S.R.L. din Nicosia, Cipru, într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și

sanționare a unei contravenții la regimul desfășurării de activități economice de către societățile comerciale străine.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că prevederile art. 5 alin. (3) lit. a) și art. 24 alin. (1) teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 reglementează, în realitate, o ingerință a agentului constatator care dispune măsura complementară a confiscării speciale în dreptul de proprietate privată al titularului bunurilor supuse confiscării, care este lipsit, în mod nejustificat, de posesia și folosința acestora pe toată durata soluționării cauzei. Se susține că măsura confiscării speciale ar trebui să fie dispusă doar de către magistrați, atâta vreme cât caracterul licit al dobândirii proprietății este prezumat, iar sarcina probei caracterului ilicit al dobândirii revine organelor abilitate să administreze și să vegheze la buna înfăptuire a justiției. Referitor la dispozițiile art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990, autorul arată că acestea nu respectă principiul proporționalității, legiuitorul nedeterminând exact actele normative a căror încălcare atrag răspunderea contravențională, astfel încât măsura confiscării bunurilor destinate, folosite sau rezultate din săvârșirea acestor contravenții să fie justificată.

Tribunalul Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale opinează că textele criticate sunt constituționale. Se arată că, potrivit prevederilor art. 44 alin. (9) din Constituție, bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate în condițiile legii, neexistând o normă constituțională care să interzică confiscarea lor în condițiile săvârșirii unor contravenții, și că, potrivit dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, instanța competentă să soluționeze plângerea hotărăște cu privire la măsura confiscării speciale. Se mai susține că persoana sancționată contravențional se poate adresa fără nicio îngrădire instanței de judecată competente pentru a stabili existența sau inexistența vinovăției, beneficiind de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil. Se arată, astfel, că dreptul de proprietate al titularului bunurilor confiscate nu este încălcat, nefiind afectat nici accesul la justiție și dreptul la un proces echitabil al acestuia.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textele criticate sunt constituționale și că reglementarea măsurii complementare a confiscării speciale în domeniul contravențional este expresia dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1) teza finală și ale alin. (9) al aceluiași articol, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege, iar bunurile, destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii. Sunt invocate deciziile Curții Constituționale nr. 1.233 din 18 noiembrie 2008 și nr. 490 din 6 mai 2008.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 5 alin. (3) lit. a) și art. 24 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și ale art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 12/1990. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține, însă, că, în realitate, autorul critică prevederile art. 5 alin. (3) lit. a) și art. 24 alin. (1) teza întâi

din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, și ale art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 5 mai 2009, care au următorul cuprins:

— Art. 5 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001: „(3) *Sancțiunile contravenționale complementare sunt:*

a) *confiscarea bunurilor destinate, folosite sau rezultate din contravenții; [...]*;

— Art. 24 alin. (1) teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001: „(1) *Persoana imputernicită să aplice sancțiunea dispune și confiscarea bunurilor destinate, folosite sau rezultate din contravenții. [...]*;

— Art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990: „*Constituie activități comerciale ilicite și atrag răspunderea contravențională sau penală, după caz, față de cei care le-au săvârșit, următoarele fapte:*

a) *efectuarea de acte sau fapte de comerț de natura celor prevăzute în Codul comercial sau în alte legi, fără îndeplinirea condițiilor stabilite prin lege;*”.

Se susține, în esență, că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la statul român, ale art. 21 cu privire la accesul liber la justiție și ale art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 5 alin. (3) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, prin raportare la aceleași critici de neconstituționalitate, prin Decizia nr. 1.233 din 18 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 846 din 16 decembrie 2008, prin care a reținut că textul de lege criticat, care stabilește o sancțiune contravențională complementară, constând în confiscarea bunurilor folosite sau rezultate din contravenții, dă expresie dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1) teza finală potrivit căreia conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege, respectiv celor ale art. 44 alin. (9) care stabilesc că bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii.

În plus, legiuitorul a acordat posibilitatea persoanei căreia i-au fost confiscate bunurile, alta decât contravenientul, de a contesta actul prin care a fost aplicată această măsură și de a demonstra, beneficiind de toate garanțiile care caracterizează un proces echitabil, eventuala nelegalitate a acestei măsuri. Astfel, potrivit art. 24 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, agentul constatator are obligația să stabilească proprietarul bunurilor confiscate și, dacă acestea aparțin unei alte persoane decât contravenientul, în procesul-verbal se vor menționa, dacă este posibil, datele de identificare a proprietarului sau se vor preciza motivele pentru care identificarea nu a fost posibilă. De asemenea, potrivit art. 25 alin. (1) din același act normativ, procesul-verbal se va înmâna sau, după caz, se va comunica, în copie, contravenientului și, dacă este cazul, părții vătămate și proprietarului bunurilor confiscate, iar, potrivit art. 31 alin. (2), partea vătămată poate face plângere numai în ceea ce privește despăgubirea, iar cel căruia îi aparțin bunurile confiscate, altul decât contravenientul, numai în ceea ce privește măsura confiscării.

Referitor la constituționalitatea prevederilor art. 24 alin. (1) teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, Curtea constată că a pronunțat Decizia nr. 490 din 6 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 401 din 28 mai 2008, prin care a reținut că, deși legiuitorul a dezincriminat contravențiile, potrivit art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, instanța competentă să soluționeze plângerea îndreptată împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției este obligată să urmeze anumite reguli procedurale distincte de cele ale dreptului procesual civil,

în virtutea cărora, sarcina probei aparține celui care afirmă ceva în instanță. Astfel, alin. (1) al textului de lege menționat stabilește, fără distincții, că instanța competentă să soluționeze plângerea verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, între care, potrivit art. 33 din ordonanță, și organul care a aplicat sancțiunea, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării. Dispozițiile alin. (2) al art. 34 din ordonanță prevăd că hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea poate fi atacată cu recurs, fără ca motivarea acestuia să fie obligatorie. Așa fiind, sub acest aspect, prevederile de lege criticate sunt în deplin acord cu exigențele art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, iar din procedura de soluționare a plângerii împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției nu rezultă răsturnarea sarcinii probei, ceea ce ar fi contrar intereselor contravenientului, ci, mai degrabă, exercitarea dreptului la apărare.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009, Curtea a reținut că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acesteia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului. Chiar dacă art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 face referire la dispozițiile Codului de procedură civilă, instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a regulii *onus probandi incumbit actori*, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, nu se poate susține răsturnarea sarcinii probei.

De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în hotărârea din 4 octombrie 2007, pronunțată în Cauza *Anghel împotriva României*, paragraful 67, a statuat că, deși statele au posibilitatea de a nu sancționa unele infracțiuni sau le pot pedepsi pe cale contravențională mai degrabă decât pe cale penală, autorii infracțiunilor nu trebuie să se afle într-o situație defavorabilă pentru simplul fapt că regimul juridic aplicabil este diferit de cel aplicabil în materie penală.

Curtea a reținut în aceeași decizie că o asemenea poziție este firească, întrucât, în caz contrar, autorul unei contravenții, din punct de vedere al protecției juridice de care se bucură, s-ar

afla pe o treaptă inferioară autorului unei infracțiuni în sensul Codului penal român, ceea ce este inadmisibil din moment ce ambele fapte țin de materia penală în sensul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să conducă la schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluțiile, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de cele arătate, Curtea reține că investirea organelor de poliție cu aplicarea măsurii contravenționale complementare a confiscării bunurilor destinate, folosite sau rezultate din contravenției constituie opțiunea legiuitorului și are ca scop înlăturarea pericolului social pe care l-ar putea prezenta rămânerea acestora în posesia contravenientului până la o eventuală dispunere sau încuviințare a măsurii confiscării de către instanța de judecată.

De altfel, prin Decizia nr. 505 din 15 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 1 august 2012, Curtea a reținut că acela care a formulat o plângere contravențională nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată, în exercitarea rolului său activ, obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului, contravențiile fiind calificate, de principiu, drept „acuzatii în materie penală”, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și intrând sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin hotărârile din 23 octombrie 1995, 2 septembrie 1998, 16 noiembrie 2004, 18 iulie 2006 și 27 septembrie 2011, pronunțate în cauzele *Gradinger împotriva Austriei*, paragraful 42, *Kadubec împotriva Slovaciei*, paragraful 57, *Lauko împotriva Slovaciei*, paragraful 64, *Canady împotriva Slovaciei*, paragraful 31, *Stefanec împotriva Republicii Cehe*, paragraful 26, *Menarini diagnostics s.r.l. împotriva Italiei*, paragraful 58, a reținut următoarele: dacă încredințarea către autoritățile administrative a sarcinii de a constata și sancționa contravențiile nu este incompatibilă cu Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, trebuie subliniat totuși că este obligatoriu ca partea sancționată să poată sesiza un tribunal pentru a se pronunța asupra deciziei care a fost luată împotriva sa, tribunal care să ofere garanțiile prevăzute de art. 6 din Convenție; or, o atare obligație este respectată prin dispozițiile art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001.

În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990, Curtea reține că acestea au în vedere actele normative referitoare la efectuarea actelor și faptelor de comerț, prevăzând consecințele încălcării legislației în materie, a cărei respectare constituie o obligație preexistentă acestei reglementări. Pentru acest motiv, nu poate fi reținută încălcarea cerințelor de previzibilitate a normei juridice.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (3) lit. a) și ale art. 24 alin. (1) teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, excepție ridicată de Societatea Comercială „Wilverton Entreprises Limited” — S.R.L. din Nicosia, Cipru, în Dosarul nr. 18.227/55/2010 al Tribunalului Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 noiembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 944

din 13 noiembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (8) teza întâi din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (8) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, excepție ridicată de Cab Insolv IPURL din Botoșani în Dosarul nr. 3.768/40/2011 al Curții de Apel Suceava — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.158D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, arătând că profesia de avocat necesită stabilirea unor reguli de conduită specifice în vederea unei desfășurări adecvate a activităților pe care le presupune.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 iunie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 3.768/40/2011, **Curtea de Apel Suceava — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (8) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat**, excepție ridicată de Cab Insolv IPURL din Botoșani într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe în care, printre altele, s-a făcut aplicarea dispozițiilor art. 20 alin. (8) teza întâi din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată, în esență, că instanța de judecată a aplicat retroactiv prevederile art. 20 alin. (8) din Legea nr. 51/1995, încălcând, în acest fel, dreptul său la apărare. Se arată astfel că termenul de 5 ani în care avocații — foști judecători nu pot depune concluzii la instanțele unde au funcționat, prevăzut în textul criticat, nu este aplicabil apărătorului ales în cauză, acesta dobândind calitatea de avocat sub imperiul vechii reglementări, ce prevedea un termen de 2 ani pentru incompatibilitatea invocată de instanță și ale cărei exigențe le îndeplinea, depunând la dosar înscrisuri doveditoare în acest sens. Se arată că astfel a fost încălcat dreptul la apărare al recurentului, căruia nu i-a fost asigurată posibilitatea de a alege în mod liber un apărător, precum și dreptul avocatului în cauză de a-și exercita în mod liber profesia. Se mai susține că eventualele suspiciuni de imparțialitate ar putea fi înlăturate în astfel de cazuri prin aplicarea normelor procedurale referitoare la abținere, recuzare, strămutare sau chiar răspundere disciplinară a magistraților.

Curtea de Apel Suceava — Secția I civilă opinează că dispozițiile criticate sunt constituționale, fără a arăta însă motivele pe care se întemeiază această opinie.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textele criticate nu contravin dispoziției constituționale invocate de autorul excepției. Se arată că incompatibilitatea criticată reflectă grija legiuitorului pentru asigurarea unui act de justiție imparțial și obiectiv, nefiind de natură a încălca dreptul la apărare al justițiabilului. De asemenea, se susține că soluția legislativă oferită de art. 20 alin. (8) din Legea nr. 51/1995 nu constituie o restrângere a dreptului de a profesa al avocaților — foști judecători sau procurori, ci o garanție legală a probității participanților la înfăptuirea justiției. Sunt invocate deciziile Curții Constituționale nr. 816 din 27 septembrie 2007 și nr. 166 din 1 aprilie 2004.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 20 alin. (8) din Legea nr. 51/1995. Din analiza excepției de neconstituționalitate Curtea reține însă că, în realitate, autorul critică prevederile art. 20 alin. (8) teza întâi din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 7 februarie 2011, care au următorul cuprins: „*Avocații — foști judecători nu pot pune concluzii la instanțele unde au funcționat, iar foștii procurori și cadrele de poliție nu pot acorda asistență juridică la unitatea de urmărire penală la care și-au desfășurat activitatea, timp de 5 ani de la încetarea funcției respective.*”

Se susține, în esență, că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. 20 alin. (8) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, prin raportare la aceleași critici de neconstituționalitate, prin Decizia nr. 873 din 23 octombrie 2012*, nepublicată până la data pronunțării prezentei decizii în Monitorul Oficial al României, Partea I, prin care a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate invocată, reținând următoarele:

1. Autorul excepției susține că dreptul său la apărare este nesocotit prin aceea că avocatul pe care l-a angajat pentru a-l

*) Decizia nr. 873 din 23 octombrie 2012 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 849 din 14 decembrie 2012.

apăra nu poate, ca urmare a interdicției prevăzute de textul de lege criticat, să îl reprezinte în fața unei anumite instanțe din țară, mai exact în fața acelei instanțe la care a funcționat ca judecător anterior admiterii sale în profesia de avocat.

Prin decizia menționată, Curtea, ținând cont de dispozițiile art. 24 alin. (2) din Constituție, care garantează dreptul părților dintr-un proces de a fi asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu, a observat că dreptul la un avocat ales conferă dreptului la apărare plenitudinea atributelor exercitării sale, adică inclusiv dreptul justițiabilului de a-și alege acel avocat față de care are certitudinea că îi va apăra în mod corespunzător interesele legitime.

Din această perspectivă, prevederile art. 20 alin. (8) teza întâi din Legea nr. 51/1995, care interzic avocaților care au fost judecători să pună concluzii la instanțele unde au funcționat, timp de 5 ani de la încetarea acestei funcții, operează o restrângere a dreptului la apărare consacrat de art. 24 din Legea fundamentală. În aceste condiții, Curtea a analizat în ce măsură această limitare îndeplinește condițiile în care art. 53 din Constituție permite restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Potrivit art. 53 din Constituție, exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav. Totodată, textul constituțional dispune că restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.

Având în vedere că restrângerea este realizată printr-un text de lege, anume chiar cel criticat în cauza de față, este evident că este îndeplinită prima condiție, potrivit căreia restrângerea se poate face numai printr-o lege.

Art. 53 alin. (1) din Constituție enumeră limitativ situațiile în care este posibilă restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, iar Curtea, prin decizia anterior referită, a observat că imperativul apărării „drepturilor și a libertăților cetățenilor”, cu privire la dreptul la un proces echitabil, este cel care justifică restrângerea exercițiului dreptului la apărare. Aceasta, deoarece art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale implică, în mod necesar, printre altele, judecarea procesului de către o instanță imparțială. Or, în lipsa interdicției instituite de textul de lege criticat, ar putea exista suspiciunea știrbirii acestui atribut, ca urmare a posibilităților influențate pe care avocatul care a activat ca judecător în cadrul instanței respective le-ar putea exercita asupra foștilor săi colegi, în virtutea relațiilor ce se pot stabili în cadrul unei colectivități între membrii acesteia.

În continuare, Curtea observă că restrângerea dreptului la apărare în situația examinată este, fără îndoială, necesară într-o societate democratică, în vederea asigurării dreptului la un proces echitabil, prin intermediul unei instanțe imparțiale, astfel cum această caracteristică a fost mai sus circumstanțiată.

În ceea ce privește condiția impusă de art. 53 alin. (2) din Constituție, în sensul ca restrângerea dreptului să fie proporțională cu situația care a determinat-o, Curtea a constatat că interdicția cuprinsă în textul de lege criticat își găsește o justificare rezonabilă prin raportare la interesul apărării, respectiv menținerea prezumției de imparțialitate a instanței. De altfel, Curtea a reținut că interdicția are caracter temporar și o durată rezonabilă, după trecerea unui interval de 5 ani avocaturii respectiv fiindu-i permis să pună concluzii în fața instanței în cadrul căreia a activat ca judecător. Prin urmare, există un just echilibru între dreptul acestuia de a-și exercita în mod liber profesia și necesitatea asigurării unei bune desfășurări a actului de justiție.

Cu privire la condiția prevăzută de textul art. 53 din Constituție potrivit căreia măsura trebuie să fie „aplicabilă în mod nediscriminatoriu”, Curtea a constatat că restricționarea dreptului de a pune concluzii vizează toți avocații aflați în ipoteza normei criticate, afectându-i în mod egal pe toți cei aflați în această situație.

Prin urmare, din toate acestea rezultă că dispozițiile art. 20 alin. (8) teza întâi din Legea nr. 51/1995 nu aduce atingere substanței dreptului la apărare prevăzută de dispozițiilor art. 24 din Constituție.

În același sens, Curtea a reținut că, de vreme ce avocatul asupra căruia poartă interdicția cuprinsă în textul de lege criticat știa că evoluția procesuală a cauzei în care este angajat presupune asigurarea reprezentării în fața instanței la care legea nu îi permite să pună concluzii pe o perioadă limitată în timp, respectiv 5 ani de la încetarea funcției, acesta ar fi trebuit să acționeze cu simț etic, potrivit normelor deontologice ale profesiei, și să îi comunice clientului său riscul de a intra sub incidența textului de lege criticat în ce privește etapa procesuală desfășurată în fața instanței respective și să îl îndrume, cu bunăcredință, spre soluția angajării unui alt avocat, fie încă de la început, fie doar pentru acea etapă procesuală.

Consecutiv, la momentul la care a încheiat contractul de asistență juridică cu avocatul aflat în postura vizată de prevederile art. 20 alin. (8) teza întâi din Legea nr. 51/1995, autorul excepției ar fi trebuit să fie conștient de faptul că, odată ajuns în fața acelei instanțe, acesta nu va mai putea să îi asigure în mod plin dreptul la apărare. Or, într-o astfel de situație, nimic nu îl împiedică să își aleagă un alt avocat cu drept de a pune concluzii în fața acelei instanțe, având în vedere că în tabloul avocaților din România figurează un număr suficient de mare de avocați cu drept de a pleda la toate instanțele și care au experiența necesară pentru a asigura în mod eficient și profesionist apărarea în fața oricărei instanțe din sistemul judecătoresc național. Nici relația de încredere existentă între client și avocat, pe care o invocă autorul excepției, nu justifică persistența acestuia în ideea de a fi asistat de avocatul asupra căruia poartă interdicția criticată. Așadar, preferința exclusivă și inflexibilă pentru un anumit avocat, corelată cu refuzul posibilității de a face o altă alegere, nu constituie o încălcare a dreptului la apărare, în componenta sa referitoare la dreptul de a-și alege avocatul.

Este adevărat că art. 6 paragraful 3 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prevede, printre altele, că orice acuzat are dreptul „să fie asistat de un apărător ales de el”. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut însă că textul convențional menționat nu precizează condițiile de exercitare a dreptului fiecărui acuzat de a se apăra prin avocat, lăsând statelor contractante alegerea mijloacelor corespunzătoare ce permit realizarea sa efectivă, Curtea de la Strasbourg urmând să examineze dacă aceste mijloace sunt compatibile cu exigențele unui proces echitabil (Hotărârea din 24 noiembrie 1993, pronunțată în Cauza *Imbrioscia împotriva Elveției*, paragraful 38).

2. Curtea a mai reținut că și legislațiile altor state instituie interdicții similare celei cuprinse în art. 20 alin. (8) din Legea nr. 51/1995. Astfel, de exemplu, în Italia, art. 26 alin. 3 din Decretul-lege regal nr. 1.578 din 27 noiembrie 1933, cu modificările și completările ulterioare, prevede că cei care au fost magistrați în sistemul judiciar nu pot să exercite timp de 2 ani profesia de avocat în fața autorităților judiciare la care și-au desfășurat activitatea în ultimii 3 ani [anteriori intrării în profesia de avocat]. De asemenea, în Ungaria, art. 7 din Legea nr. XI/1998 privind profesia de avocat stabilește că „Avocatul nu poate pleda timp de 2 ani la instanța, parchetul sau autoritatea investigatoare la care a activat ca judecător, procuror sau agent de investigații anterior intrării sale în baroul de avocați.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să conducă la schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluțiile, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

3. Curtea reține că aspectele invocate de autorul excepției referitoare la modificarea duratei interdicției criticate, de la 2 ani la 5 ani, vizează interpretarea și aplicarea legii, care excedează controlului de constituționalitate realizat de Curtea Constituțională.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (8) teza întâi din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, excepție ridicată de Cab Insolv IPURL din Botoșani în Dosarul nr. 3.768/40/2011 al Curții de Apel Suceava — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 noiembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 947

din 13 noiembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Societății Comerciale „Lorin” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 25.816/233/2010 al Judecătoriei Galați — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.199D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, arătând că autorul excepției solicită, în realitate, modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008, astfel încât și persoanele juridice să poată beneficia de ajutor public judiciar în materie civilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 iunie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 25.816/233/2010, **Judecătoria Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lorin” — S.R.L. din Galați într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de suspendare a executării silite.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că textele criticate, prin acordarea de ajutor public judiciar în materie civilă numai persoanelor fizice, restrâng accesul la justiție al persoanelor juridice, creând, totodată, discriminare între cele două categorii de justițiabili.

Judecătoria Galați — Secția civilă opinează că dispozițiile criticate sunt constituționale. Se arată că acestea reprezintă transpunerea în dreptul intern a Directivei Consiliului Uniunii Europene 2003/8/CE și că ele constituie o modalitate a statului de a compensa insuficiența resurselor bănești ale persoanelor fizice implicate în proceduri judiciare, care, în această calitate, se află într-o situație juridică diferită de cea a persoanelor juridice care sunt părți în litigiile civile. Pentru aceste motive, se susține că nu poate fi reținută existența unei discriminări între categoriile de justițiabili anterior referite, prin acordarea de ajutor public judiciar în materie civilă numai persoanelor fizice, și nici îngrădirea accesului liber la justiție al acestora.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și

exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 2 alin. (1) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției și că își menține punctele de vedere exprimate în deciziile Curții Constituționale nr. 111 din 9 februarie 2012, nr. 385 din 24 martie 2011, nr. 1.322 din 13 octombrie 2009 și nr. 1.442 din 5 noiembrie 2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține însă că, în realitate, autorul critică prevederile art. 2 alin. (1) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 24 octombrie 2008, texte asupra cărora instanța constituțională urmează a se pronunța prin prezenta decizie. Acestea au următorul cuprins:

— Art. 2 alin. (1): „(1) Prezenta ordonanță de urgență este aplicabilă în toate cazurile în care se solicită ajutor public judiciar în fața instanțelor judecătorești sau a altor autorități cu atribuții jurisdicționale române de către orice persoană fizică având domiciliul sau reședința obișnuită în România sau într-un alt stat membru al Uniunii Europene.”;

— Art. 4: „Poate solicita acordarea ajutorului public judiciar, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, orice persoană fizică, în situația în care nu poate face față cheltuielilor unui proces sau celor pe care le implică obținerea unor consultații juridice în vederea apărării unui drept sau interes legitim în justiție, fără a pune în pericol întreținerea sa ori a familiei sale.”.

Se susține, în esență, că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 privind statul român, art. 11

referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 — *Universalitatea*, art. 16 cu privire la egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 148 referitor la integrarea în Uniunea Europeană.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. 2 alin. (1) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1995, prin raportare la aceleași critici de neconstituționalitate, prin Decizia nr. 263 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 18 martie 2009, și Decizia nr. 1.098 din 21 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 11 noiembrie 2010, reținând că din analiza textelor criticate se deduce, fără niciun fel de echivoc, că în nicio situație o persoană juridică nu poate fi beneficiara ajutorului, cum ar fi, de exemplu, o persoană juridică care desfășoară activități comerciale. Dispozițiile de lege supuse controlului de constituționalitate, potrivit cărora numai persoanele fizice pot solicita acordarea ajutorului public judiciar, reprezintă opțiunea legiuitorului român, în concordanță cu transpunerea prevederilor Directivei 2003/8/CE a Consiliului din 27 ianuarie 2003 de îmbunătățire a accesului la justiție în litigiile transfrontaliere prin stabilirea unor norme minime comune privind asistența judiciară acordată în astfel de litigii în dreptul intern prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă. Cu același prilej, Curtea a arătat că discriminarea este rezultatul unui tratament juridic diferit aplicabil aceleiași categorii de subiecte de drept sau unor situații care nu se deosebesc în mod obiectiv și rezonabil. Or, chiar dacă au calitatea de părți în cadrul unui litigiu, persoanele juridice și cele fizice nu se pot compara sub aspectul situației juridice în care se află. Pe de altă parte, art. 4 din Constituție, stabilind criteriile de discriminare, printre care și cel de avere, se referă la cetățenii României, deci la categoria persoanelor fizice, și nu juridice. De aceea, rațiunea întregului act normativ criticat constă în înlesnirea accesului la justiție al cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime.

De altfel, Curtea reține că persoanele juridice pot beneficia de scutiri, eșalonări și reduceri ale sarcinilor fiscale, potrivit prevederilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia amintită își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lorin” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 25.816/233/2010 al Judecătoriei Galați — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 noiembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

privind stabilirea unor măsuri speciale de impozitare a activităților cu caracter de monopol natural din sectorul energiei electrice și al gazului natural

Luând în considerare că monopolurile, în general, pot să conducă la:

- maximizarea profiturilor în lipsa elasticității cererii, situație existentă în mod natural în cazul sectorului energiei electrice și în cel al gazelor naturale;
- exercitarea puterii în piață prin creșterea prețurilor mult peste costul marginal, fără ca aceasta să conducă la pierderea clienților, chiar și în cazul existenței reglementărilor emise de autoritățile de reglementare în domeniu, precum și necesitatea asigurării fondurilor necesare cofinanțării la proiectele de investiții finanțate din fonduri europene, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 1 pct. I.3 din Legea nr. 1/2013 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță.

Art. 1. — (1) Începând cu data de 1 februarie 2013 se instituie impozitul pe monopolul natural din sectorul energiei electrice și al gazului natural.

(2) Impozitul pe monopolul natural din sectorul energiei electrice și al gazului natural reprezintă venit la bugetul de stat.

Art. 2. — (1) Impozitul pe monopolul natural este aplicabil operatorilor de transport de energie electrică și gaze naturale licențiați de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei.

(2) Impozitul pe monopolul natural se aplică și operatorilor economici distribuitori de energie electrică și gaze naturale, licențiați de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei, titulari ai unor contracte de concesiune încheiate cu Ministerul Economiei și Comerțului sau cu autorități locale, care aplică prevederile art. 48 alin. (1) și (2) și ale art. 136 alin. (1), (2) și (3) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012.

(3) Sumele aferente impozitului pe monopolul natural din sectorul energiei electrice și al gazului natural, calculat în condițiile prezentei ordonanțe, reprezintă pentru operatorii economici prevăzuți la alin. (1) și (2) cheltuieli deductibile la stabilirea profitului impozabil, în condițiile prevederilor Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Impozitul pe monopolul natural din sectorul energiei electrice și al gazului natural se aplică pe fiecare MWh pentru care

se facturează serviciile de transport și distribuție energie electrică și gaze naturale. Valorile impozitului pe monopolul natural aplicabil de operatorii prevăzuți la art. 2 alin. (1) și (2) sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta ordonanță.

Art. 4. — (1) Operatorii economici prevăzuți la art. 2 alin. (1) și (2) au obligația de a depune o declarație fiscală la organul fiscal competent până la data de 25 a lunii următoare celei în care au fost facturate serviciile de transport și distribuție energie electrică și gaze naturale.

(2) Operatorii economici prevăzuți la art. 2 alin. (1) și (2) calculează și plătesc lunar impozitul pe monopolul natural din sectorul energiei electrice și al gazului natural, până la data de 25 a lunii următoare celei pentru care se calculează impozitul.

(3) Impozitul prevăzut la art. 1 se administrează de către Agenția Națională de Administrare Fiscală potrivit Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Modelul și conținutul declarației privind impozitul pe monopolul natural din sectorul energiei electrice și al gazului natural se stabilesc prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe.

Art. 6. — Prezenta ordonanță se aplică până la data de 31 decembrie 2014.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

Ministrul economiei,

Varujan Vosganian

Ministrul delegat pentru energie,

Constantin Niță

ANEXĂ

**Nivelul impozitului pe monopolul natural din sectorul energiei electrice
și al gazului natural**

Explicații		Valoare impozit (lei/MWh)
Gaze naturale	Cantitate transportată către sistemele de distribuție	0,1
	Cantitate distribuită	0,75
	Cantitate transportată numai prin sistemul de transport	0,85
Energie electrică	Cantitate extrasă din sistemul de transport	0,1
	Cantitate distribuită livrată clienților finali	0,75
	Cantitate extrasă din sistemul de transport și livrată direct clientului final sau la export	0,85

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

**privind instituirea unor măsuri speciale pentru impozitarea exploatării resurselor naturale,
altele decât gazele naturale**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 1 pct. 1.3 din Legea nr. 1/2013 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță.

Art. 1. — (1) Începând cu data de 1 februarie 2013 se instituie impozitul pe veniturile din activitățile de exploatare a resurselor naturale, altele decât gazele naturale, în condițiile prezentei ordonanțe.

(2) Activitățile care intră sub incidența prevederilor alin. (1) sunt: exploatarea forestieră (cod CAEN 0220), extracția cărbunelui superior (cod CAEN 0510), extracția cărbunelui inferior (cod CAEN 0520), extracția petrolului brut (cod CAEN 0610), extracția minereurilor feroase (cod CAEN 0710), extracția minereurilor de uraniu și toriu (cod CAEN 0721), extracția altor minereuri metalifere neferoase (cod CAEN 0729) și alte activități extractive (cod CAEN 0811, 0812, 0891, 0892, 0893, 0899).

Art. 2. — (1) Impozitul prevăzut la art. 1 alin. (1) se datorează de operatorii economici, inclusiv filialele acestora și/sau operatorii economici aparținând aceluiași grup de interes economic, care desfășoară activitățile prevăzute la art. 1 alin. (2).

(2) Impozitul prevăzut la art. 1 alin. (1) se datorează și de către operatorii economici care au licențe de exploatare a resurselor menționate la art. 1 alin. (2), dar a căror activitate principală nu corespunde acestor coduri CAEN.

(3) Pentru activitatea de exploatare forestieră, impozitul prevăzut la art. 1 alin. (1) se datorează de către operatorii economici care exploatează masa lemnoasă în baza unei autorizații de exploatare.

(4) În sensul prezentei ordonanțe, *grupul de interes economic* este definit potrivit dispozițiilor titlului V din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor

publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — (1) Impozitul prevăzut la art. 1 alin. (1) este de 0,5% și se aplică asupra veniturilor obținute de operatorii economici prevăzuți la art. 2 alin. (1), (2) și (3) care sunt luate în considerare la stabilirea cifrei de afaceri potrivit reglementărilor contabile conforme cu directivele europene, respectiv veniturilor din activitățile principale pentru operatorii care aplică reglementările contabile conforme cu standardele internaționale de raportare financiară.

(2) Sumele aferente impozitului prevăzut la art. 1 alin. (1), calculat în condițiile prezentei ordonanțe, reprezintă pentru operatorii economici prevăzuți la art. 2 alin. (1), (2) și (3) cheltuieli deductibile la stabilirea profitului impozabil, în condițiile prevederilor Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — (1) Operatorii economici prevăzuți la art. 2 alin. (1), (2) și (3) calculează, declară și plătesc lunar impozitul prevăzut la art. 1 alin. (1), până la data de 25 a lunii următoare celei pentru care se calculează aceasta.

(2) Modelul și conținutul declarației privind impozitul se stabilesc prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe.

Art. 5. — Impozitul prevăzut la art. 1 alin. (1) reprezintă venit la bugetul de stat și se administrează de către Agenția Națională de Administrare Fiscală, potrivit Ordonanței Guvernului

nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 6. — Impozitul stabilit prin prezenta ordonanță se aplică până la data de 31 decembrie 2014, inclusiv.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Daniel Chițoiu
Ministrul delegat pentru buget,
Liviu Voinea
Ministrul economiei,
Varujan Vosganian
Ministrul delegat pentru energie,
Constantin Niță
Ministrul mediului și schimbărilor climatice,
Rovana Plumb
Ministrul delegat pentru ape, păduri și piscicultură,
Lucia Ana Varga
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru
Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Gheorghe Duțu

București, 22 ianuarie 2013.
Nr. 6.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind stabilirea prețului de achiziție a gazelor naturale din producția internă pentru piața reglementată de gaze naturale

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 181 alin. (5) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Prețul de achiziție a gazelor naturale din producția internă pentru piața reglementată se stabilește conform anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Prețul de achiziție a gazelor naturale din producția internă pentru piața reglementată, din depozitele de înmagazinare subterană, achiziționate începând cu data de

1 februarie 2013, este prețul de achiziție din perioada ciclului de injecție la care se adaugă tarifele aferente prestării serviciilor de înmagazinare subterană, aprobate de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se aplică până la data de 31 decembrie 2014.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul delegat pentru energie,
Constantin Niță
Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Daniel Chițoiu
Ministrul economiei,
Varujan Vosganian
Ministrul delegat pentru buget,
Liviu Voinea

București, 22 ianuarie 2013.
Nr. 22.

ANEXĂ

Data	Lei/MWh	
	Clienți noncasnici, cu excepția producătorilor de energie termică, pentru cantitatea de gaze naturale utilizată la producerea de energie termică în centralele de cogenerare și în centralele termice, destinată consumului populației	Clienți casnici și producători de energie termică, numai pentru cantitatea de gaze naturale utilizată la producerea de energie termică în centralele de cogenerare și în centralele termice, destinată consumului populației
1 februarie 2013	49,00	45,71
1 aprilie 2013	55,30	45,71

Data	Lei/MWh	
	Clienți noncasnici, cu excepția producătorilor de energie termică, pentru cantitatea de gaze naturale utilizată la producerea de energie termică în centralele de cogenerare și în centralele termice, destinată consumului populației	Clienți casnici și producători de energie termică, numai pentru cantitatea de gaze naturale utilizată la producerea de energie termică în centralele de cogenerare și în centralele termice, destinată consumului populației
1 iulie 2013	63,40	48,50
1 octombrie 2013	68,30	49,80
1 ianuarie 2014	72,00	50,60
1 aprilie 2014	89,40	51,80
1 iulie 2014	109,00	53,30
1 octombrie 2014	119,00	54,60

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru stabilirea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 164 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Începând cu data de 1 februarie 2013, salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată se stabilește la 750 lei lunar, pentru un program complet de lucru de 168,667 ore în medie pe lună în anul 2013, reprezentând 4,44 lei/oră.

(2) Începând cu data de 1 iulie 2013, salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată se stabilește la 800 lei lunar, pentru un program complet de lucru de 168,667 ore în medie pe lună în anul 2013, reprezentând 4,74 lei/oră.

Art. 2. — Pentru personalul din sectorul bugetar, nivelul salariului de bază, potrivit încadrării, nu poate fi inferior nivelului salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată prevăzut la art. 1.

Art. 3. — (1) Stabilirea, pentru personalul încadrat prin încheierea unui contract individual de muncă, de salarii de bază sub nivelul celui prevăzut la art. 1 și 2 constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 1.000 lei la 2.000 lei.

(2) Constatarea contravenției și aplicarea sancțiunii prevăzute la alin. (1) se fac de către personalul Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, prin inspectoratele teritoriale de muncă județene și al municipiului București, împuternicit, după caz, prin ordin al ministrului muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice.

(3) Prevederile alin. (1) și (2) se completează cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — La data prevăzută la art. 1 alin. (1), Hotărârea Guvernului nr. 1.225/2011 pentru stabilirea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 922 din 27 decembrie 2011, se abrogă.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul muncii, familiei, protecției sociale
și persoanelor vârstnice,
Mariana Câmpeanu
Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Daniel Chițoiu
Ministrul delegat pentru buget,
Liviu Voinea
Ministrul delegat pentru dialog social,
Adriana Doina Pană

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea domnului Teodor Gheorghe Negruț
din funcția de secretar de stat la Ministerul
pentru Societatea Informațională**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Teodor Gheorghe Negruț se eliberează din funcția de secretar de stat la Ministerul pentru Societatea Informațională.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 23 ianuarie 2013.

Nr. 78.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru numirea domnului Vasile Costea
în funcția de secretar de stat pentru relația cu Parlamentul,
informare publică și creșterea calității vieții personalului,
la Ministerul Apărării Naționale**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Vasile Costea se numește în funcția de secretar de stat pentru relația cu Parlamentul, informare publică și creșterea calității vieții personalului, la Ministerul Apărării Naționale.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 23 ianuarie 2013.

Nr. 79.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea domnului Răzvan Teohari Vulcănescu
din funcția de secretar de stat la Ministerul Sănătății**

Având în vedere propunerea Ministerului Sănătății, formulată prin Adresa nr. EN 522 din 22 ianuarie 2013,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 7 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Răzvan Teohari Vulcănescu se eliberează din funcția de secretar de stat la Ministerul Sănătății.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA Contrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 23 ianuarie 2013.

Nr. 80.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Răzvan Teohari Vulcănescu
în funcția de subsecretar de stat la Ministerul Sănătății**

Având în vedere propunerea Ministerului Sănătății, formulată prin Adresa nr. EN 522 din 22 ianuarie 2013,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 7 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Răzvan Teohari Vulcănescu se numește în funcția de subsecretar de stat la Ministerul Sănătății.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA Contrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 23 ianuarie 2013.

Nr. 81.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**pentru numirea domnului Adrian Pană
în funcția de secretar de stat la Ministerul Sănătății**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Adrian Pană se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Sănătății.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA Contrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 23 ianuarie 2013.

Nr. 82.

★

RECTIFICĂRI

În Legea nr. 77/2012 pentru modificarea și completarea Legii notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 386 din 8 iunie 2012, se face următoarea rectificare:

— la art. I pct. 37, cu referire la textul propus pentru art. 28¹ alin. (1), după lit. o) se va elimina lit. p), urmând ca celelalte litere să fie renumerotate în mod corespunzător.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 603134